

Komentář k novele vyhlášky Ministerstva kultury č. 275/2000 Sb., kterou se provádí zákon č. 122/2000 Sb., o ochraně sbírek muzejní povahy a o změně některých dalších zákonů

Ministerstvo kultury je zákonem č. 122/2000 Sb. zmocněno k vydání vyhlášky, „kterou se stanoví podrobnosti trvalého uchování sbírek muzejní povahy (dále jen „sbírka“), vedení sbírkové evidence, inventarizace, vyřazování ze sbírkové evidence, vývozu sbírek a vzory tiskopisů“. Na základě tohoto zmocnění ministerstvo vydalo vyhlášku č. 275/2000 Sb. (dále jen „vyhláška“), která nabyla účinnosti dne 18. srpna 2000.

Po dvanácti letech ode dne nabytí účinnosti vyhlášky přistoupilo Ministerstvo kultury k její novelizaci, jejímž cílem bylo:

- a) reagovat na dosavadní aplikační praxi, zejména do vyhlášky promítnout zkušenosti s inventarizací sbírkových předmětů a další zkušenosti získané na základě kontrol dodržování zákona č. 122/2000 Sb. i z kontrol Nejvyššího kontrolního úřadu,
- b) reagovat na rozvoj nových technologií,
- c) upravit text vyhlášky tak, aby lépe odpovídal příslušným ustanovením zákona č. 122/2000 Sb. a akceptoval znění zákona ve znění pozdějších předpisů,
- d) upravit některé terminologické nepřesnosti.

Návrh novely vyhlášky byl od počátku připravován ve spolupráci s Asociací muzeí a galerií České republiky (dále jen „AMG“) a byl zaslán do vnějšího připomínkového řízení ústředním orgánům, krajům a AMG. Zásadní připomínky byly vypořádány na setkání zástupců připomínkových míst na ministerstvu dne 24. ledna 2013 a na jednání senátu AMG dne 19. února 2013. Následně byl návrh vyhlášky zaslán k projednání Legislativní radě vlády. Dne 25. března 2013 návrh vyhlášky za účasti předkladatele projednala Pracovní komise Legislativní rady vlády – veřejné právo I, Komise pro správní právo č. 2. Připomínky komise byly do návrhu zapracovány a vyhláška byla předložena k podpisu ministryni kultury. **Byla zveřejněna dne 22. 4. 2013 ve Sbírce zákonů jako vyhláška Ministerstva kultury č. 96/2013 Sb., kterou se provádí zákon č. 122/2000 Sb., o ochraně sbírek muzejní povahy a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů.** Následující komentář k novele vyhlášky je upozorněním na formulační zpřesnění a na změny, které novela přináší pro správu sbírek muzejní povahy.

Komentář k novele vyhlášky:

Nejprve si připomeňme, jaká je **právní závaznost vyhlášky** a zda lze za nedodržování vyhlášky udělovat sankce podle ustanovení § 14 zákona č. 122/2000 Sb. Často se totiž setkáváme s názorem, že když je něco uvedeno „pouze“ ve vyhlášce, není to vlastně závazné a i kdyby snad bylo, nelze za to ukládat pokuty, protože ty se vztahují k porušování konkrétních a přesně citovaných ustanovení zákona a nikoliv vyhlášky. **Tento názor je mylný.** Vyhláška sice je **závazným právním předpisem**, byť „nižší právní síly“, což ale znamená, jen tolik, že vyhláškou např. nelze ukládat „nové“ povinnosti, které nejsou uvedeny v zákoně a nastane-li při výkladu vyhlášky pochybnost, použije se zákon. Ale... zákon zmocňuje ministerstvo k vydání vyhlášky, kterou se **stanoví podrobnosti konkrétních činností, jejichž vykonávání stanoví zákon.** Z toho plyne, že každou činnost, kterou správci sbírky ukládá zákon jako povinnost a k níž je ministerstvo zákonem zmocněno stanovit podrobnosti vyhláškou, **je správce sbírky povinen vykonávat ve smyslu podrobností**

uvedených ve vyhlášce.¹ Pokud tak nečiní, porušuje příslušné ustanovení **zákona**, k němuž se podrobnosti ve vyhlášce vztahují. A nyní jaké podrobnosti novela mění či upravuje:

1. Z textu ustanovení § 2 odst. 1 se **vypouštějí slova „evidenční číslo sbírky, které je součástí“**. Z původního textu vyplývala povinnost, aby evidenční záznam ke každému sbírkovému předmětu obsahoval údaje o sbírkovém předmětu podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. d) zákona č. 122/2000 Sb., evidenční číslo sbírky, které je sbírkový předmět součástí a počet kusů (věcí movitých), je-li sbírkový předmět tvořen souborem věcí movitých. Uvedení evidenčního čísla, tj. čísla, které bylo sbírce přiděleno ministerstvem při vydání osvědčení o zápisu sbírky do centrální evidence sbírek (CES), mělo zajistit jednoznačnou a nejjednodušší **autentizaci evidenčního záznamu**. To ovšem předpokládalo doplnit evidenční čísla na tisíce, desítky tisíc i statisíce evidenčních záznamů v obou stupních sbírkové evidence. To muzea většinou neprovedla a trvale tak postupovala v rozporu se zákonem. Zároveň ale bylo zřejmé, že pro evidenční záznamy v knihách (přírůstkových a inventárních, včetně knih vytvořených svázáním jednotlivých katalogizačních listů nebo listů „přírůstkové knihy“ vytištěných z pomocné evidence vedené v elektronické podobě) je tento způsob autentizace evidenčních záznamů nevhodný, vhodnější je autentizace celých knih a nikoliv každého evidenčního záznamu. Autentizace je novelou proto upravena nově v § 2 odst. 3 vyhlášky.
2. V § 2 odst. 2 písm. d) se **slovo „jedné“ nahrazuje slovem „významné“**. Ustanovení tohoto paragrafu se týká jedné z možností, kdy je sbírkový předmět tvořen *souborem věcí movitých*, a to v případě, že jde o *„písemnosti a tisky, negativy a fotografie, filmové záznamy, kresby a náčrty vážící se k jednomu tématu či...osobnosti“*. Dosavadní text, v němž bylo uvedeno „jedné osobnosti“, umožňoval velmi široký výklad, kdy možnost zařadit do sbírky sbírkový předmět tvořený souborem věcí movitých mohla být uplatněna v souvislosti s jakoukoliv „osobností“, např. jakéhokoliv původního vlastníka, uživatele, dárce atp. Takový výklad byl ale v rozporu se záměrem zákonodárce. Tím záměrem je umožnit zařazování sbírkových předmětů tvořených soubory věcí movitých v případě, kdy se věci movité váží nikoliv k jakékoliv osobnosti, ale k osobnosti **významné**, t.j. např. k osobnostem autorů, výrobců, sběratelů, badatelů, ke známým (ve své době) osobnostem kulturního, spolkového, hospodářského či politického života atp. V připomínkovém řízení bylo namítáno, že označení osobnosti jako „významné“ je vágní a toto slovo by mělo být pro účely zákona definováno. To ale není možné, „významnost“ osobnosti musí posoudit to které konkrétní muzeum či galerie, resp. kurátor sbírky, protože „významnost“ je třeba vždy vztahovat ke konkrétnímu místu či regionu a k předmětu hlavní činnosti konkrétního muzea. Z nové úpravy tudíž plyne, že zařadit podle ustanovení § 2 odst. 2 písm. d) vyhlášky do sbírky sbírkový předmět, který tvoří soubor věcí movitých, je možné tehdy, jestliže osobnost, k níž se věci váží, **je správcem sbírky (muzeem či galerií) vnímána jako významná** a správce sbírky má

¹ Příklad: zákon např. v ustanovení § 9 odst. 1 písm. d) **stanoví povinnost** vést sbírkovou evidenci, která obsahuje určité záznamy. Zároveň v ustanovení § 16 zmocňuje ministerstvo k tomu, že stanoví vyhláškou – mimo jiné – **podrobnosti vedení sbírkové evidence**. Ve vyhlášce je pak uvedeno, že sbírková evidence je dvoustupňová, o čemž se v zákoně nic neříká. To, že je sbírková evidence dvoustupňová, je „podrobností vedení sbírkové evidence“ a vedení sbírkové evidence ukládá správcům sbírek zákon. Z toho plyne, že nevede-li správce sbírky dvoustupňovou evidenci, **porušil ustanovení § 9 odst. 1 písm. d) zákona č. 122/2000 Sb., k němuž se podrobnost uvedená ve vyhlášce vztahuje**. A za porušení tohoto ustanovení lze uložit finanční pokutu až do výše 1 milionu korun.

pro takové vnímání nějaké zdůvodnění. Slovo „významné“ je v tomto smyslu méně vágní než slovo „jedné“.

3. Text § 2 odst. 3 je zcela přeformulován. Nepřesné označení sbírkové evidence čítajících více jak 3000 věcí movitých nebo více jak 11 věcí nemovitých jako „dvojí“ se mění na označení „dvoustupňová“. Evidence sbírkových předmětů je skutečně jedna, ale je dvoustupňová. Uvádí se, že sbírková evidence chronologická je vedena zpravidla v knize přírůstkové a systematická evidence zpravidla v knize inventární nebo na zvláštních katalogizačních listech. Dále se uvádí, že „*záznamy v chronologické i systematické evidenci se vedou výhradně v listinné podobě a provádějí se buď ručně, nebo tiskem z pomocné evidence vedené v elektronické podobě*“. Oproti dosavadnímu textu je tedy zcela jednoznačně řečeno, že sbírková evidence **musí být vedena v listinné podobě** a evidence vedená v elektronické podobě **je pouze evidencí pomocnou**, která evidenci v listinné podobě **nenahrazuje**. Opakovaně je toto ustanovení zákona kritizováno jako příliš konzervativní, neodpovídající možnostem, které dávají nové technologie. Není tomu tak, důvod pro tento „konzervativní“ postup je prostý. Sbírkové předměty jsou určeny k dlouhodobému, z hlediska lidského věku **trvalému**, uchování pro příští generace. Nejde ale o uchování samoúčelné, ale o uchování **významného zdroje poznatků o prehistorii, historii, umění, literatuře, technice, přírodě...** Jedním z předpokladů – kromě uchování jejich fyzické podstaty – aby takovým zdrojem byly, je existence **sbírkové evidence**, tj. souboru evidenčních záznamů ke všem sbírkovým předmětům. Z toho plyne, že nejen samotné sbírkové předměty, ale také evidenční záznamy je třeba dlouhodobě, z hlediska lidského věku **trvale, uchovávat**² pro příští generace. Je proto třeba, aby evidenční záznamy byly uchovávány v takové formě, u níž je ověřeno, že dlouhodobé uchovávání je možné a tou je zatím pouze forma listinná. V problematice dlouhodobého uchovávání digitalizovaných záznamů, které by měly nahradit ty listinné, je stále ještě příliš mnoho nezodpovězených otázek (zálohování, nutnost prepisování údajů na nová média v souvislosti s vývojem technologií nebo uchovávání hardwaru i softwaru schopných i po sto letech bez ztráty dat otevírat a číst „staré“ soubory atp.). Není proto, zatím, jiné řešení než zůstat u toho „konzervativního“ a používat nové technologie pro vedení pomocné evidence či pracovní verze té „papírové“.

Poslední věta textu § 2 odst. 3 se týká **autentizace evidenčních záznamů** a komentář zde navazuje na to, co bylo napsáno v bodě 1. Uvádí se, že „*knihy, do nichž se provádějí záznamy a zvláštní katalogizační listy musí být opatřeny razítkem a podpisem odpovědné osoby nebo evidenčním číslem sbírky, listy knih musí být průběžně číslovány*“. Vyhláška tak zohledňuje to, že je postačující, aby autentizovány byly knihy a nikoliv každý z evidenčních záznamů v nich uvedený a dává na vybranou – buď je možné autentizaci provést pomocí razítka a podpisu (tak tomu v případě knih už v mnoha muzeích a galeriích je) anebo uvedením evidenčního čísla sbírky, tj. čísla, jímž byla sbírka označena při jejím zápisu do CES. Připomeňme si v této souvislosti, co to ta autentizace vlastně je a proč je nezbytná. Autentizací rozumíme **omezení možnosti falšování oficiálních („úředních“) dokumentů**, v našem případě **evidenčních záznamů**. O významu evidenčních záznamů pro vypovídací schopnost sbírky jsem už psal výše, ale ony mají ještě další význam – **jsou majetkoprávním dokladem** (ty v chronologické evidenci, v případech, kdy chronologická evidence není vedena, tak i ty v systematické evidenci), svědčícím o tom, že sbírkový předmět

² Už dnes jsou v nejstarších muzeích evidenční záznamy vyhotovené před více než 100 lety a jen díky jim si sbírky i po tak dlouhé době uchovávají svou vypovídací schopnost o přírodě a společnosti.

je majetkem vlastníka sbírky a také **dokladem o tom, že sbírkový předmět je nedílnou součástí určité sbírky zapsané v CES, chráněné a spravované tudíž podle zákona č. 122/2000 Sb.** Bez autentizace nelze možnost falšování evidenčního záznamu omezit a nelze ani prokázat, že sbírkový předmět je majetkem vlastníka sbírky a součástí konkrétní sbírky muzejní povahy³. **Proto je autentizace nezbytná.** Je možné ji provést dvěma způsoby. První způsob spočívá v tom, že knihy (s průběžně očíslovanými listy) a jednotlivé zvláštní katalogizační listy jsou **označeny úředním razítkem a parafou pověřeného zástupce správce sbírky**. Protože správce sbírky (muzeum či galerie) je zřízen vlastníkem sbírky, razítko a podpis stvrzuje, že sbírkový předmět je majetkem vlastníka sbírky a je součástí sbírky, jíž je muzeum či galerie správcem. Omezení možnosti falšování evidenčního záznamu spočívá v tom, že je vnitřní normou správce sbírky stanoveno, kdo je oprávněn razítko používat a má k němu přístup a kdo je oprávněn evidenční záznamy (nebo knihy) podepisovat. Tento způsob je již dlouho praktikován, a proto byl i novelou vyhlášky zachován, ačkoliv je méně vhodný než způsob druhý. Ten spočívá v tom, že knihy (s průběžně očíslovanými listy) a jednotlivé zvláštní katalogizační listy jsou označeny evidenčním číslem sbírky, které sbírce přidělilo ministerstvo při jejím zápisu do CES a je uvedeno v osvědčení o zápisu. Toto číslo je jedinečné a je známé pouze správci (a vlastníkovi) sbírky a ministerstvu a v CES⁴ lze podle něj vyhledat, kdo je vlastníkem a správcem sbírky a o kterou konkrétní sbírku se jedná. Vhodnější je tento způsob proto, že v případě změny vlastníka či správce sbírky nebo změny jejich názvu se změní i razítko a pak může nastat problém, že autenticita evidenčního záznamu (knihy) musí být navíc doložena dokladem o právním nástupnictví nového nebo přejmenovaného správce sbírky. Evidenční číslo sbírky zůstává stále stejné, i když sbírka změní majitele či správce nebo dojde ke změně názvu, údaje jsou aktualizovány v zápisu sbírky v CES.

4. V § 2 odst. 5 vyhlášky došlo k několika terminologickým úpravám, které ale nemění obsah textu a na konci odstavce se doplňují věty: *„Záznamy v chronologické evidenci nelze činit nečitelnými, opravy záznamů se provádějí tak, aby bylo možné zjistit jak obsah opravovaného záznamu před opravou, tak jeho obsah po opravě. To platí i pro záznamy v systematické evidenci v případě, kdy se chronologická evidence nevede.“* To je nová, velmi důležitá, podrobnost vedení sbírkové evidence. Vychází z toho, že stejně jako se nelze vyvarovat omylům při pořizování evidenčního záznamu, nelze se ani vyvarovat omylům při jejich opravách. Pokud by se ale zjistilo, že chybný údaj je ten opravený, ale původní již nelze dohledat (byl učiněn nečitelným, tj. byl např. vymazán, začerněn, přeškrtnán atp.), utrpěla by kvalita evidenčního záznamu.
5. Závažné změny doznal text § 3, týkající se **inventarizace sbírek**. Zatímco dosud bylo kritériem pro stanovení inventarizačního období, tj. lhůty, v níž musí být zinventarizovány všechny sbírkové předměty, které sbírku na počátku tohoto období tvořily, *počet věcí movitých*, nyní to je **počet sbírkových předmětů**. Bezprostředním důvodem změny bylo zjištění Nejvyššího kontrolního úřadu, z něž vyplynulo, že počet věcí movitých, které tvoří sbírku, *není znám*. Správci sbírek sice musí, v případech, kdy sbírkový předmět tvoří soubor věcí movitých, v evidenčních

³ To, že je sbírkový předmět majetkem vlastníka sbírky a součástí konkrétní sbírky chráněné zákonem, je nutné prokazovat např. při odcizení sbírkového předmětu a hlavně při soudním vymáhání jeho navrácení, pokud je někde objeven. Jak to ale prokázat, když jediné, co na podporu svých nároků může muzeum či galerie předložit, je evidenční záznam, jímž vlastnictví ani příslušnost ke sbírce nelze věrohodně doložit?

⁴ Ve veřejnosti přístupné verzi CES evidenční čísla sbírek uvedena nejsou.

záznamech uvádět počet těchto věcí (ustanovení § 2 odst. 1 vyhlášky), ale povinnost uvádět součet věcí movitých v celé sbírce stanovena není a tento počet neznají ani správci sbírek. Úmysl zákonodárce zohlednit větší náročnost inventarizace ve sbírkách, kde více sbírkových předmětů tvoří soubory věcí movitých, byl sice pochopitelný, ale provádění každoroční inventarizace bylo nekontrolovatelné, a to nejen při kontrolách prováděných ministerstvem, ale i při vnitřních kontrolách, prováděných samotnými správci sbírek. Nově je tedy **inventarizační jednotkou sbírkový předmět** a lhůty pro provedení inventarizace celé sbírky jsou dány **počtem sbírkových předmětů ve sbírce**. Tento počet je spolehlivě znám – *je uveden v zápisu sbírky v CES*. V souvislosti s touto změnou byla stanovena kritéria pro určení lhůt, v nichž je nutné zinventarizovat sbírku v úplnosti – základní lhůta (pro sbírky čítající nejvýše 200 000 sbírkových předmětů) je **10 let**, pro sbírky čítající více než 200 000 sbírkových předmětů **15 let** a pro sbírky čítající více než 500 000 sbírkových předmětů **20 let**. Vyhláška dále uvádí, že „*První inventarizační období začíná běžet dnem zápisu sbírky do centrální evidence a končí inventarizací všech sbírkových předmětů, které byly k tomuto dni evidovány ve sbírkové evidenci vlastníka sbírky; prvním dnem měsíce následujícího po dni ukončení inventarizačního období začíná běžet inventarizační období následující.*“⁵

Podle ustanovení § 3 odst. 3 vyhlášky „*Provedení inventarizace se zaznamenává v systematické evidenci. V případě, kdy se systematická evidence nevede, zaznamenává se v evidenci chronologické.*“ Z toho plyne, že po ukončení inventarizačního období **musí být v evidenčních záznamech všech sbírkových předmětů, které byly ve sbírkové evidenci zapsány ke dni, kdy inventarizační období začalo běžet, záznam o provedené inventuře** podle citovaného ustanovení vyhlášky.

6. V § 4 se slovo „**doklad**“ nahrazuje slovy „**doklady, zdůvodňující vyřazení ze sbírky, včetně dokladu**“. Až dosud byl správce sbírky při vyřazení sbírkového předmětu ze sbírky povinen označit tuto skutečnost v evidenčním záznamu slovem „**VYŘAZENO**“ s odkazem na doklad, jímž byla ministerstvem oznámena změna údajů zapsaných v centrální evidenci“ a tento evidenční záznam trvale uchovávat. Tato povinnost je rozšířena na uvádění odkazu na všechny doklady, zdůvodňující vyřazení předmětu ze sbírky. Takovými doklady jsou např. zdůvodnění neupotřebitelnosti či přebytnosti, doporučení Poradního sboru pro sbírkotvornou činnost, rozhodnutí ředitele muzea nebo jiné kompetentní osoby o vyřazení atp. – a doklad o provedení změny v CES.
7. V § 5 se zrušuje poslední věta, týkající se potvrzení povolení k vývozu sbírkového předmětu do zahraničí celním orgánem.
8. **V příloze vyhlášky č. 1 části A a B v bodě 5 na konci textu písmene c) se doplňují slova v závorce „(obrazové údaje uvedeny v příloze)“**. Tato nenápadná změna v příloze, která je vzorem formuláře žádosti o zápis sbírky do CES, je poměrně významná. CES je podle ustanovení § 3 odst. 4 zákona č. 122/2000 Sb. „*veřejnosti přístupným informačním systémem*“ a podle ustanovení § 10a odst. 1 zákona č. 122/2000 Sb. je „*sítí poskytovatelů standardizovaných veřejných služeb, zveřejněné ministerstvem kultury podle § 2 odst. 7 zákona č. 122/2000 Sb.*“. Poskytovatelem

⁵ Příklad: Byla-li sbírka, čítající 187 435 sbírkových předmětů, zapsána do CES 20. 3. 2002, musí být v úplnosti zinventarizována ke dni 20. 3. 2012 (za 10 let). Dne 1. 4. 2012 začíná následující inventarizační období a k tomuto datu čítá sbírka 202 567 sbírkových předmětů a v úplnosti musí být zinventarizována ke dni 1. 4. 2027 (za 15 let). Dne 1. 5. 2027 začíná následující inventarizační období atd.

standardizovaných veřejných služeb jsou podle ustanovení § 2 odst. 7 zákona č. 122/2000 Sb. „muzea a galerie, které spravují sbírky zapsané v centrální evidenci sbírek, jejichž vlastníkem je Česká republika nebo územní samosprávný celek“. Z toho plyne, že CES je nejen nástrojem pro správu sbírek⁶, ale také **veřejnosti přístupným informačním systémem a seznamem poskytovatelů standardizovaných veřejných služeb**, tj. má přinášet veřejnosti relevantní informace o sbírkách. Zároveň pak CES je také nástrojem propagace a popularizace sbírek a jejich správců. Proto je součástí zápisu sbírky v CES také **charakteristika sbírky nebo jejích oborových částí („podsbírek“)**. Až dosud se jednalo pouze o charakteristiku **slovní** (podle osnovy ve vzoru formuláře žádosti), protože v době přípravy zákona a vyhlášky nebylo možné vyžadovat od každého muzea či galerie charakteristiku obrazovou, vzhledem k tehdejšímu stavu technologií a jejich dostupnosti. Novela vyhlášky reaguje na vývoj digitálních technologií a jejich dostupnost a doplňuje charakteristiku sbírek nebo jejích oborových částí **o obrazové informace – digitální fotografie**. Ostatně už několik let byly charakteristiky mnoha „podsbírek“ digitálními fotografiemi doplňovány na základě dobrovolnosti. Povinnost doplnit charakteristiky o obrazové informace se ale týká **pouze muzeí a galerií spravujících sbírky ve vlastnictví České republiky nebo územních samosprávných celků, tj. poskytovatelů standardizovaných veřejných služeb**. Tím poskytovatelé budou také naplňovat standard časové dostupnosti ve smyslu části ustanovení § 10a odst. 2 písm. d) zákona č. 122/2000 Sb.⁷. **Obrazové údaje muzea a galerie doplní do CES nejpozději do 1 roku ode dne nabytí účinnosti novely vyhlášky.**

Počet požadovaných digitálních fotografií byl diskutován s AMG a byl nakonec stanoven takto:

- u sbírek nebo jejích oborových částí čítajících 5000 a méně sbírkových předmětů a u všech sbírek a oborových částí sbírek z oboru přírodních věd **nejméně 25 digitálních fotografií opatřených názvem a stručným popisem sbírkového předmětu**
- u sbírek nebo jejích oborových částí čítajících 5001 a více sbírkových předmětů s výjimkou sbírek nebo jejích oborových částí uvedených v předchozím odstavci (přírodovědných) **nejméně 50 digitálních fotografií opatřených názvem a stručným popisem sbírkového předmětu**
- **nejméně 3 digitální fotografie** dokumentující uložení nevystavené části sbírky nebo její oborové části

Aby obrazové informace splnily svůj účel, **bude velmi záležet na jejich výběru**. Ten provede příslušné muzeum (kurátor sbírky či „podsbírkou“) tak, aby fotografie představovaly hlavně ty sbírkové předměty, které zmiňuje i charakteristika slovní. Kolekce obrázků by měla návštěvníkovi webové stránky pomoci **vytvořit si představu o celé sbírce či „podsbírci“**. Výběr by proto měl obsahovat fotografie sbírkových předmětů pro sbírku či „podsbírkou“ **typických, charakteristických**.

Vyhláška stanoví **minimální počet** fotografií, kterými musí být charakteristika sbírky či „podsbírkou“ povinně doplněna, ale charakteristiku sbírky či „podsbírkou“ **je možné doplnit více fotografiemi než je uvedeno**. Správce sbírky může tedy nad rámec stanoveného minimálního počtu fotografií **zvolit počet fotografií podle vlastního uvážení**. Nebude se však řídit snahou o prezentaci co největšího počtu

⁶ Prostřednictvím evidenčních čísel vymezuje věci movité a nemovité nebo soubory těchto věcí, které jsou sbírkovými předměty, tedy součástí sbírek muzejní povahy a jsou tudíž chráněny podle zákona č. 122/2000 Sb.

⁷ zajištění průběžného poskytování informací o sbírce, kterou poskytovatel spravuje

jednotlivých sbírkových předmětů, ale o uvedení fotografií takových sbírkových předmětů, které co nejlépe **charakterizují sbírku – umožňují si o ní vytvořit představu.**

Tento komentář představuje pouze **rychlou informaci** o novele vyhlášky, **následovat bude metodický pokyn**, zaměřený především na změny v inventarizaci a doplňování charakteristik sbírek nebo jejich oborových částí o obrazové informace, včetně technických požadavků pro fotografie. **Tato rychlá informace umožní správcům sbírek neodkladně např. začít pracovat na výběru sbírkových předmětů pro fotografování tak, aby mohli fotografiemi doplnit charakteristiky svých sbírek do jednoho roku od nabytí účinnosti novely vyhlášky, t.j. do 30.6.2014.** (Novela vyhlášky nabývá účinnosti 1.7.2013).

Úplné znění novelizované vyhlášky je zveřejněno na webu Ministerstva kultury: <http://www.mkcr.cz/scripts/detail.php?id=1062>.

RNDr. Jiří Žalman
metodik odboru ochrany movitého kulturního dědictví,
muzeí a galerií MK